

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: B.B.**, zastoupen Michalem Benčokem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 17, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 1. 2005, č. j. 24 Az 2334/2003 - 27,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 18. 11. 2003, č. j. OAM - 3490/VL - 10 - HA08 - 2003, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou obavy z jednání věřitele v zemi původu - Mongolsku, kam se žadatel nechce vrátit, protože by tam neměl práci, a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, již napadl rozhodnutí správního orgánu. Podání, jež bylo učiněno v mongolském jazyce, bylo krajským

soudem ustanoveným tlumočnickem přeloženo do češtiny. Žalobce v žalobě uvedl, že pochází z osmi dětí, po smrti otce v roce 1995 musel odejít ze školy a postarat se o obživu mladších sourozenců. V současné době jeho matka a mladší sourozenci bydlí na vrátnici vchodu paneláku. Do Mongolska se nemůže vrátit, neměl by tam práci a bydlení. Dále pak žalobce odkázal na důvody uvedené v průběhu správního řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 1. 2005, č. j. 24 Az 2334/2003 – 27, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 18. 3. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 9. 3. 2005, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě 18. 3. 2005 a doručena krajskému soudu dne 21. 3. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení, a tato svá tvrzení odůvodňuje s odkazem na situaci v zemi původu – Mongolsku, která podle jeho mínění rozhodně není stabilizovaná. Podle stěžovatele Krajský soud v Ostravě nesprávně posoudil otázku, zda v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Soud nedostatečně přihlédl zejména k soustavnému porušování lidských práv a k vysoké korupci v tamním policejním sboru. Stěžovatel proto nemůže bez přímého ohrožení života pracovat a pobývat na území Mongolska. Stěžovatel se domnívá, že jeho nárok na udělení azylu lze podřadit pod zákonná ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, jelikož má neustále odůvodněné obavy o svůj život, a to ze strany věřitele a jeho tzv. kamarádů, kteří jsou podle jeho mínění příslušníci mafijních struktur, a kteří ho mohou ohrozit na životě. Tvrdí, že splňuje podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel proto navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní skutečnosti podle zákona o azylu, na jejichž základě by bylo možno usuzovat na jeho pronásledování v zemi původu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že stěžovatel opustil zemi původu a žádá o udělení azylu kvůli obavám z věřitele a legalizaci pobytu v České republice. Potíže se soukromými osobami nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, vyhrožování věřitele nemělo žádnou souvislost

s důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či zastávanými politickými názory. Mezinárodní formu ochrany formou azylu lze však poskytnout pouze v případě, kdy stěžovatel vyčerpal všechny dostupné prostředky ochrany, které mu k ochraně jeho práv nabízí právní řád jeho vlasti. Stěžovatel v zemi původu dostatečně nevyužil příslušných prostředků k ochraně svých práv a oprávněných zájmů, a rovněž není v zemi původu ohrožován skutečnostmi uvedenými v § 91 zákona o azylu.

Kasační stížnost z uvedených důvodů považuje žalovaný za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisech obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Ostravě náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy že by v zemi původu neměl práci ani bydlení, a dále potíže se soukromými osobami, konkrétně strach z věřitele, kterým je ohrožován na životě za situace, kdy není schopen splácet svůj dluh, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Stejně tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není relevantním důvodem pro řízení o udělení azylu. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu